

Záclona vlnící se ve větru byla jediným důkazem její přítomnosti. Její příchod byl naprosto tichý a bezchybný, stejně tak jako budou další kroky této operace. Byla to primitivní práce, Alexej už zvládla těžší věci, než je ukradení klíče. Nebyla nervózní, věděla přesně, co dělá. Ještě jednou zahne doprava a na konci chodby, v ložnici toho starého blázna, bude ona věc, pro kterou přišla. Opatrně vzala za kliku a nahlédla do místnosti, Cain, jeden z nejvýznamnějších lidí tohoto království, v klidu spal na posteli vedle své ženy. Alexej neztrácela čas, proklouzla dovnitř, sundala obraz visící naproti manželské posteli a opatrně si vzala tu malou kovovou věc z rubu obrazu. Malbu vrátila na místo a rychleji, než by to kdo jiný zvládl, opustila pokoj. Pak už jen proklouzla oknem a byla pryč.

Stála na střeše a noční vánek jí čečral vlasy. V jedné ruce svírala ten klíč, druhou měla na svém vrhacím noži. Čekala už jen na Willa, ten dorazí každou chvíli a pak se spolu vydají na cestu tam, kam se ještě nikdo neodvážil, a udělají něco, co všichni myslí, že je nemožné. Najednou za sebou uslyšela tiché kroky. „Máš zpoždění.“ Alexej se otočila a vyčítavě koukala na svého dlouholetého přítele. „Není tak lehké tuhle věcičku sehnat,“ zamával jí blondák svítkem před obličejem. Vytrhla mu pergamen z ruky a rozložila ho na střešní tašky. Byla to mapa plná hádanek a slov psaných ve staré řeči. Will a Alexej zkoumali na mapu až do svítání. Pomocí knih, které přinesli z místní knihovny, a znalostí, které měli, se jim podařilo rozluštit většinu mapy. Jakmile začalo vycházet slunce, Alexej sbalila mapu do vnitřní kapsy svého pláště a zhasla lucernu, kterou během noci svítili. Will mezitím zkontroloval jejich zásoby jídla. Oba si nasadili kapuci svého pláště a vyrazili na cestu za těmi Tajnými dveřmi.

Odpoledne byli už oba velmi unavení, ani jeden z nich v noci nespál a celý den se plahočili po pytláckých stezkách v lese. Kdyby šli po hlavní obchodní trase, přilákali by svým oblečením a zbraněmi nechtěnou pozornost. Měli namířeno na sever do Černých hor, tam se podle mapy měl skrývat cíl jejich výpravy. Po další hodině úmorného plahočení narazili na skalní převis, který byl ideální pro přespání. Will odložil vak na zem a s rychlým „za chvíli jsem zpět“ se vydal pro dřevo na oheň. Ostatní si budou myslet, že jde o tábor pašeráků, takže nebyl důvod strachovat se, že je někdo zahlédne a bude je mít za nepřátele. Alexej mezitím odsedlala jejich dva koně a nachystala přikrývky na spaní. Poté, co snědli večeři a vypili čaj, který uvařili na ohni, se oba okamžitě odebrali do říše snů.

V tichosti takto cestovali několik dalších dnů. Jedenáctý den cesty konečně dorazili na začátek Černých hor. Včera v noci nechali koně na nejbližším statku, farmář si koně buď, nechá nebo je prodá za dobrý peníz.

Will byl skvělý stopař a měl úžasnou orientaci. Alexej si nepamatuje situaci, kdy by Will nevěděl, kde je a kam jít, proto je vedl. Cesta horami byla velmi namáhavá. Večer toho měla Alexej už plné zuby. „Už mě tohle nebaví, kdy k tomu chrámu dojdeme?“ rozčilovala se, zatímco dojídala sušené maso a tvrdý chleba, svou večeři. „Pokud se nepletu ...“ „Nikdy se nepleteš, Wille,“ skočila mu netrpělivá Alexej do řeči. Will dělal, že si té poznámky nevšiml. „Měli bychom tam dojít zítra okolo poledne, záleží, jak moc se budeš loudat.“ „Já se neloudám.“ Blondák se jen zasmál, nemyslel to vážně, jen ho vždy bavilo, jak se jeho malá zrzka dokázala rozčilovat kvůli zbytečností. Takhle se hádali, dokud oba neusnuli.

„Vstávej,“ zakřičel někdo Willovi do ucha. Byl hned na nohou a zmateně se rozhlížel kolem sebe. Jakmile mu došlo, co se děje, uslyšel vedle sebe smích své přítelkyně.

„Měl by ses vidět. Ten tvůj výraz,“ smála se zrzka. Will ji ignoroval a pomalu začal balit věci. Po chvíli se k němu Alexej přidala. Nemohl si však nevšimnout, že zadržuje smích. Svoje věci schovali v nedaleké jeskyni, aby je nemuseli táhnout do chrámu. Nechali si jen zbraně, klíč a mapu.

„Mělo by to být za tímto kopcem, tentokrát jsem si vážně jistý.“ „To jsi říkal už dvakrát a zatím nic. Myslím, že ztrácíš svůj orientační smysl. Možná bys ...,“ Alexej najednou ztichla. Stáli na vrchu jednoho z mnoha zdejších kopců a hleděli na místo rozprostírající se pod nimi. Bylo obrovské. Alexej z něj měla husí kůži a špatné tušení. „Tohle nedopadne dobře,“ zašeptala s očima pořád upíchnutýma na tu mlhou zahalenou rovinu. Will reagoval pouhým: „Připravena?“ Zlodějka si rychle zkontrolovala všechny vrhací nože, dýku a meč. Koukla na podobně ozbrojeného chlapce a pouze kývla. Než se nadáli, stáli pod kopcem. Okolo nich se rozléhala pustina, žádné stromy, keře, kytky, dokonce zde nebyla ani tráva. Jen suchá hlína a dveře, které vypadaly, že nikam nevedou.

Oba byli velmi zklamaní. Čekali víc než jen tvrdou půdu a dveře vedoucí do prázdna. „Teda, za to úsilí jsem čekal daleko víc, třeba nějaký zlato kolem, nebo že to třeba bude někdo hlídat. Všichni o tom mluví, jakože to je úžasné a nebezpečné místo, kde na vás čeká spousta překvapení. Představoval jsem si fakt hodně, ale tohle...“ Alexej přestala poslouchat Willovo nadávání. Chápala jeho vztek a zklamání, sama se cítila stejně, ne-li hůř. Sama chtěla ty dveře rozsekat a všem říct, že tohle bájně, úžasné místo je jedna velká lež. Že tady nečeká nic jiného než prázdno. Vyrázila dopředu, chtěla si prohlédnout ty zpropadené dveře, kvůli kterým dvacet dní jedla tvrdý chleba a v noci mrzla. Musela uznat, že dveře byly umělecké dílo, tedy spíš jejich rám. Někdo na něm strávil několik hodin těžké práce, během které do nich vyřezával různé ornamenty – ptáčky, různé rostliny, dokonce i obrysy postav. Nejvíc Alexej však upoutal text na horní části rámu. „Zdání může klamat. Neztrácej naději.“ Alexej si ani nevšimla, že Will už stojí vedle ní a přestal s tím svým nadáváním. Dívka si ten nápis četla pořád dokola, ale nemohla na to přijít, zato Will věděl hned. „Tak ho vyndej, dělej, nechci čekat celý den.“ V tu chvíli jí to došlo. Jak mohla být, tak hloupá? Radši to svedla na šok a únavu. Vytáhla z náprsní kapsy ten klíč, který nedávno ukradla Cainovi, a strčila ho do klíčové dírky. Vůbec nevěděla, co čekat, pro jistotu nad tím moc nepřemýšlela a jen otočila klíčem. V zámku se ozvalo tiché lup, a tak oba poznali, že je odemčeno. Alexej se ještě podívala na svého blondátoho parťáka. „Připraven?“ zašeptala. „Já se připraven narodil,“ odpověděl jí Will obratem, Alexej však poznala, že lže. Byl nervózní a měl strach. Neměla mu to za zlé, byla na tom stejně. Ještě, než otočila hlavu ke dveřím, věnovala Willovi povzbudivý úsměv, tajně doufala, že ne poslední. Stiskla kliku a dveře se otevřely. Oslnila je jasná záře a chvíli neměli tušení, na co se dívají.

Za dveřmi byl lepší svět, nebo aspoň Alexej si ho vždycky takhle představovala. Louky tam byly zelené a plné různých květin, lidé vypadali šťastně a usmívali se na všechny okolo. Neunikla jí ani ta úžasná vůně čerstvě upečeného sladkého pečiva. Vždy milovala jak tu vůni, tak i to jídlo. Všechno vypadalo tak dokonale! Alexej už se těšila na to, jak spolu se svým přítelem opustí toto kruté a smutné království a začne nový život za těmi dveřmi. „Vypadá to na nový lepší život,“ Will jí snad četl myšlenky. Než se nadála, Will překročil práh a ocitl se na druhé straně. Lidé okolo si ho nevšimli, skoro to vypadalo, jako by na to byli zvyklí. Alexej vykročila za blondákem plná nové naděje, její radost však brzo zmizela. Nemohla překročit práh, dveře ji nechtěly pustit. „Wille, já nemůžu projít,“ zašeptala plná smutku a zoufalství. Will se chtěl pro svoji přítelkyni vrátit, avšak ani on nemohl přes ty zatracené dveře.

Zkoušeli to skoro půl hodinu. Bez výsledku. „Wille, tohle nemá cenu, musíme se rozloučit,“ řekla Alexej a přitom se usmívala na chlapce za dveřmi. „Ne, já to nevzdám, nemůžu tě opustit. Musí být nějaká jiná možnost, takhle to nemůže skončit,“ křičel Will. „Neboj se o mě, já to zvládnou a ty musíš taky, začni nový život za nás oba. Pořiď si psa, najdi si kamarády, dělej to, co jsi do teď nemohl, Williame. Tohle je tvoje šance začít znovu, tak ji nepromarni.“ „Já tě ale nemůžu opustit, nemůžu žít s vědomím, že člověk, na kterém mi záleží nejvíc na světě, trpí v takové díře. Měla jsi to být ty. Ty jsi měla projít těmi dveřmi, ne já. Kdybych to věděl, ...,“ Willovi stékaly slzy po tvářích. Představa, že opustí svoji nejlepší kamarádku, mu přišla nesnesitelná. „To bude dobré, možná ne hned, ale bude, slibuju, hlavně nebreč. Začni nový život a pořádně si ho užij, udělej to za nás oba. Slib mi, že to uděláš.“ „Dobře,“ Will si utřel slzy, už nebude brečet, aspoň ne teď, „slibuju.“ Alexej se usmála, věděla, že jí Will nelže. „Hodně štěstí, Wille, mám tě ráda.“ Něž jí stihl chlapec odpovědět, zavřela ty dveře.

Podívala se vzhůru a usmála se. Teď, když se zbavila toho hlupáka, hra může konečně začít.

Klára Mařáčková